

midfaste – slemminge og engestofte 14/3-21

johannes 6,1-15

5 brød og 2 fisk

Med nærmest alarmerende fare for det privates invasion, men også kun fordi det måske kan sige noget om os alle, vil jeg fortælle jer noget fra mit eget bette liv. Anledningen er naturligvis dagens tekst, som vi må forholde os til, om vi så helt forstår den eller ej. Den vil nemlig gerne sige noget til os – og ja, om os – for sådan er bibelteksternes ærinde altid det samme: de vil os noget, de vil hjælpe os, bringe lys til vort skyggeliv. Der er ånd på spil – det er levende tekster, der vil os noget. Men det kan være svært at høre det – vi har alle sammen så meget for, som stiller sig i vejen. Dagens tekst har et ærinde, noget at sige dig og mig – hvordan vi kan tage imod det, hvis overhovedet – det handler dagens tekst og nu denne prædiken om.

Da jeg i sin tid blev gift, valgte vi at udsmykke vore ringe med 5 brød og 2 fisk. Jeg var dengang en ny og sprød kirkegænger – brødene og fiskene stod for mig for noget med gæstfrihed: og vi ønskede at have et åbent hjem og åbne favne. Det svarede godt til vores gudsbillede – og til hvordan vi syntes, at vi skulle være kristne mennesker. Dagens tekst handler jo om bespisning af mange – om at give af sit forråd, om omsorg for sine medmennesker, om at få meget ud af lidt, hvilket passede godt til vores økonomi. Og der er vel ikke noget i vejen med sådan en tolkning: Gud indbyder mange gange i bibelen til gæstebud, hvor han inviterer ja, gud og hvermand, jo flere, jo bedre. Langs gærder og stræder, hvem som helst inviteres, selv de fattige, syge eller øvrige uglesete – det er et centralt bibelsk tema, der er umulig at komme udenom. Men det er ikke det eneste, teksten her vil sige os: at vi skal være gæstfrie som Gud, at vi skal give isf at tage – nej, teksten går som bibelen i øvrigt dybere ind på livet: den vil os en del mere end at gøre os til gode værter...

Lad os et øjeblik vende os tilbage til teksten, hvad sker i den? En folkeskare er fulgt med Jesus over på den anden side af søen. De har hørt om de tegn, han gjorde ved at helbrede de syge. De forventer sig derfor alt godt af ham, men bliver sultne. De har et problem – og disciplene vil som gode værter løse det. Så de har også et problem, for de har næsten intet at dele ud af: en lille dreng står dér med fem bygbrød og to fisk – til 5000...! Situationen er umulig at løse. Men så tager Jesus over – og han beder skaren sætte sig. Han tager brødene og fiskene, takker Gud og deler ud til alle. Og der bliver endda overskud efter at alle er blevet mætte.

Vi må have et problem med dette under – fortællingen er i virkeligheden så dybt provokerende, at vi nok har en tendens til at afvise den som ren hokusfokus! Det kan jo ikke lade sig gøre, fortæller vores forstand os – og fortællingen efterlades som sød og ufarlig, og vi uberørte. Men hvad hvis vi lod den rode med os helt ind i hjertet? Hvad hvis vi tør tro, at den har noget vigtigt at sige os? Hvad kan der ske, hvis vi bliver ved den, hører hvad den vil os?

Problemer er til for at løses – sådan tænker vi helst! Og så går vi ellers i gang – vi giver ikke, vi tager – og hvis problemet løses, udskydes, erstattes med et nyt, er vi som regel godt tilfredse – med os selv! Men Gud bygger ikke broen over floden eller fikser kræften – den slags må mennesket nok selv løse eller lade stå til. Vi taler i dag om dybere, eksistentielle problemer – den slags som før eller siden dukker op i os alle sammen – den slags som vi ikke kan løse på egen hånd, også selvom vi nu om dage tilbydes mange slags løsninger. Den slags som det kræver meget af os at overlade til Gud. Den slags hvor vi er nødt til at sætte os ned – indhentet af tiden, krisen, livet og døden, bønnen og tårene. Når vi i stedet i tro og med tillid tør lade Gud komme til, får vi mulighed for at mødes af hans nåde og barmhjertighed. Her er maden til vores sultne sjæle, lidt som bliver til alt i os. Og vi er alle sultne, forsømte hjerter, med et hul i livet på os, som vi aldrig selv kan mætte – som kun Gud kan mætte. Hans kærlighed hindrer ham i at fikse dig før du selv ønsker det – han venter til du sætter dig og lader ham helbrede din længsel!

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,

du, som var, er og bliver én sand, treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed!

lad os bede sammen

Herre, himmelske Far!

Tak for at du kommer til os, når vi er fattige og afmægtige –

at der på den anden side af, ja snarere midt i al vor tvivl,

just når alting ramler om ørene på os, er håb –

i troen på at du er her hvor vi er, og vi slet ikke alene,

men mætte, just dér hvor hungeren driver os hen!

For vor menighed, råd, personale og kirker beder vi,

som for enhver iblandt os, der hungrer efter dit nærvær –

i inderste ensomhed, under sygdoms og dødens skygge,

i ethvert dyb af meningsløshed og mørke, for dem og os beder vi:

kom, sæt os ned, Herre, skænk os alle af dit gode forråd,

vær barmhjertig mod os, selv når vi ikke fortjener det:

giv os alle din nåde, fred og velsignelse –

og hold os fast på vejen frem mod dit evige rige i dig, vor Gud!